

Pre majiteľov prevádzok gastru a pod.

I.

V prvom rade je potrebné sa vrátiť na začiatok, do momentu kedy vláda Ing. Petra Pelegríniho sa dňa 11.03.2020 sa uzniesla a prijala uznesenie, označeného ako: UZNESENIE VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY č. 111 z 11. marca 2020 k návrhu na vyhlásenie mimoriadnej situácie v súvislosti s ohrozením verejného zdravia II. stupňa z dôvodu ochorenia Covid-19 spôsobeným korona vírusom SARS-CoV-2 na území Slovenskej republiky vyplýva, že ide o právnu vec ohrozenia verejného zdravia II. Stupňa v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (ďalej v texte len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) Táto skutočnosť vyplýva aj z obsahu uznesenia, ktorého predmet sa týka otázky civilnej ochrany, ktoré uznesenie v bode C. ukladá tam určeným subjektom, ktorými sú členovia vlády a predsedovia ostatných ústredných orgánov štátnej správy, úlohy v bode C.1. a to prijímanie opatrení civilnej ochrany a vykonávanie opatrení na riešenie krízovej situácie. Otázka právnej veci ohrozenia verejného zdravia II. Stupňa v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) cit. zákona, ako veci po vyhlásení mimoriadnej situácie, je samostatne upravená v Zákone č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva (ďalej v texte len „zákon č. 42/1994 Z. z.“), vrátane jeho hmotnoprávných ustanovení o opatreniach na tomto úseku ochrany.

Z predmetných Vyhlášok , najmä z Vyhlášky č. 12 (Opatrení), označených ako: Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia vyplýva, že ide o právnu vec ohrozenia verejného zdravia (I. stupňa) v zmysle § 48 ods. 1 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. Táto povaha právnej veci vyplýva aj z obsahu Opatrení, ktorých predmet veci sa týka hmotnoprávných ustanovení § 48 ods. 4 cit. zákona. Otázka právnej veci ohrozenia verejného zdravia v zmysle § 48 ods. 1 písm. a) je upravená v zákone č. 355/2007 Z.z., vrátane citovaných hmotnoprávných ustanovení o opatreniach na tomto úseku ochrany.

V zmysle zák. č. 355/2007 Z.z. je teda stav ohrozenia rozdelený na stav ohrozenia: verejného zdravia v zmysle § 48 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. a verejného zdravia II. stupňa v zmysle § 48 ods. 2 cit. zák. Hmotnoprávne ustanovenie vo veci §-u 48 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z. je § 48 ods. 4 cit. zákona, a hmotnoprávne ustanovenie vo veci §-u 48 ods. 2 cit. zákona je § 6 ods. 1 zák. č. 42/1944 Z.z.

Predmet úpravy Uznesenia vlády zo dňa 11.03.2020 je tak stav ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, t.j. právna vec §-u 48 ods. 2, písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z, ohľadne ktorej sa po vyhlásení mimoriadnej situácie vykonávajú opatrenia podľa osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 42/1994 Z.z., ktorý priamo odkazuje na ustanovenia § 6 až 9 zák. č. 42/1994 Z.z., kde sú dané príslušné opatrenia na úseku civilnej ochrany, a predmet úpravy vydávaných Opatrení je stav ohrozenia verejného zdravia, právna vec §-u 48 ods. 1, písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z., ktorej opatrenia podľa § 48 ods. 4 zák. č.355/2007 Z. z. sa de iure nevydávajú na úseku civilnej ochrany (sú miernejšieho charakteru, než sú opatrenia § 6 na úseku zvýšeného ohrozenia – civilnej ochrany).

Dikciou § 48 ods. 2 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. je priamo dané, že ohrozenie verejného zdravia II. stupňa nastáva, ak je potrebné prijať opatrenia podľa osobitného predpisu, ktoré ustanovenie priamo odkazuje do ust. § 6 až 9 zák. č. 42/1994 Z.z. To znamená, že za mimoriadnej situácie, ktorá je vyhlásená Uznesením vlády, zákon ani len nedovoľuje prijímať opatrenia podľa hmotnoprávných ustanovení § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., t.j. opatrenia pri ohrození verejného zdravia, ale prikazuje prijímať opatrenia podľa hmotnoprávných

ustanovení § 6 ods. 1 zák. č. 42/1994 Z.z., t.j. opatrenia civilnej ochrany. Je tak zrejmé, že už legislatívna úprava nedáva možnosť vydávať na úseku civilnej ochrany opatrenia hmotnoprávne náležiacie do § 48 ods. 4 zák. č. 355/2007 Z.z., ako to činí Úrad verejného zdravotníctva aj pri vyhláske č. 12 UVZ SR, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

Slovenská republika sa podľa Uznesenia vlády Slovenskej republiky, č. 111, zo dňa 11.3.2020 nenachádza teda v stave ohrozenia verejného zdravia v zmysle § 48 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z., ako sú v rozpore s uznesením vydávané Vyhlášky (Opatrenia) podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, ale nachádza sa v stave ohrozenia verejného zdravia II. stupňa – aké nie sú vydávané žiadne opatrenia, u ktorých stavov ohrozenia verejného zdravia ide o dve odlišné skutkové a právne podstaty veci.

Vyhlášky (Opatrenia) Úradu verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia, opierajúce sa o Uznesenie vlády vo veci ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, ale v skutočnosti vydávané v rozpore s týmto uznesením, trpia nedostatkom právneho základu, keďže nie sú na podklade toho titulu, na ktorý sa odvolávajú. **Opatrenia sú preto n u l i t n é, ničotné, sú paaktami.**

Namietaným postupom Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sa zároveň neplní Uznesenie vlády zo dňa 11.03.2020, pričom Úrad verejného zdravotníctva ho pre nedostatok právomoci na úseku ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, t.j. mimoriadnej situácie, § 3 ods. 1, ods. 2 zák. č. 42/1994 Z.z., teda pre nedostatok právomoci na úseku civilnej ochrany, plniť ani nemôže. Úrad verejného zdravotníctva nemá de iure zverenú žiadnu rozhodovaciu – nariaďovaciu právomoc podľa zák. č. 42/1994 Z.z., čomu korešponduje aj Uznesenie vlády zo dňa 11.03.2020, ktoré mu z uvedeného dôvodu neuložilo a nemohlo uložiť žiadnu nariaďovaciu úlohu na tomto úseku ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, t.j. civilnej ochrany. Tento úrad nemá žiadne právomoci ani na úseku núdzového stavu, kde s poukazom na § 3b ods. 4 druhá veta zák. č. 42/1994 Z.z., po vyhlásení núdzového stavu sa mimoriadna situácia – už v ktorej nemal právomoci, „premostuje“ do núdzového stavu, kde s poukazom na Čl. 6 ods. 2 písm. f) Ústavného zák. č. 227/2002 Z.z. je kompetentná obmedzovať práva a slobody, a prijímať opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd iba vláda. V ustanovení § 48 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z. z. (ako je vydané Uznesenie vlády), je s poukazom na § 6 ods. 1 Zák. č. 42/1994 Z. z. zodpovedané všetko.

Vyhlášky ako aj Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia, v zmysle § 48 ods. 1 písm. a) zák. č. 355/2007 Z. z., vydávané v čase po vyhlásení mimoriadnej situácie a vyhlásení núdzového stavu sú nulitné aj pre nedostatok právomoci Úradu verejného zdravotníctva vôbec čo vydávať za týchto právnych stavov Opatrenia, navyše podľa citovaného zákona, ktorý tu nie je právne relevantný.

Uznesenie ÚS SR, zo dňa 18.5.2016, sp. zn. I. ÚS 323/2016, Rozsudok NS SR, zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr 52/2016: „Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť, a to v dôsledku nedostatku právneho základu, nedostatku právomoci, najťažších väd príslušnosti, absolútneho nedostatku formy, absolútneho omylu v osobe adresáta, neexistencie skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavky nedovoleného (trestného) plnenia, požiadavky plnenia fakticky nemožného, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne“.

Zhrnúc:

1. Vo veci Uznesenia vlády o ohrozenie verejného zdravia II. Stupňa v zmysle § 48 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. je de iure nemožné vydávať opatrenia pri ohrození verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, nakoľko ust. § 48 ods. 2 expressis verbis odkazuje na opatrenia podľa § 6 ods. 1 zák. č. 42/1994 Z.z., čo korešponduje s Uznesením vlády, ktoré v bode C.1 zreteľne ukladá prijímať opatrenia na úseku civilnej ochrany.

2. Úrad verejného zdravotníctva nemá s poukazom na § 21 zák. č. 575/2001 Z.z., bod C. Uznesenia vlády, keďže nie je ústredným orgánom štátnej správy, a ani s poukazom na § 7 Zák. č. 42/1944 Z.z., ktoré nie je zmocňovacím ustanovením na nariadovanie opatrení, právomoc konať vo veci bodu C.1. uznesenia, a nariadovať opatrenia vo veci § 48 ods. 2 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. (čo však ani nekoná, a nariaduje vo veci § 48 ods. 1 písm. a) a súčasne, pre vydávanie opatrení vo veci § 48 ods. 1 cit. zákona, podľa § 48 ods. 4 cit. zák., nie je dňom a titulom vyhlásenia Uznesenia daný žiaden právny základ. Úrad verejného zdravotníctva je vo veci vydávania opatrení na úseku civilnej ochrany a núdzového stavu tzv. „nikto“.

3. Úrad verejného zdravotníctva nemá ani s poukazom na § 3 zák. č. 387/2002 Z.z., v bode C.1. uznesenia právomoc vykonávať opatrenia na riešenie krízovej situácie, nakoľko nie je v uznesení určeným subjektom, a súčasne nie je ani krízovým orgánom, zároveň vykonávanie opatrenia nie je vydávanie opatrenia.

4. Vyhlášky ako aj Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva sú v hrubom rozpore s Uznesením vlády SR zo dňa 11.03.2020, a hlavný hygienik hrubo prekročil a prekračuje svoje právomoci pri rozhodovaní – nariadovaní opatrení v právnej veci, v ktorej nemá uznesením, ani zákonom zverenú právomoc

II.

Novela zákona č. 355/2007 Z. z.

Vo veci nebolo treba robiť zmenu Zákona č. 355/2007 Z.z., ale **opatrenia prijímať podľa Zákona č. 42/1994 Z.z., tak, ako je uložené v Uznesení vlády č. 111, zo dňa 11.3.2020** (a ako som im písala). Vláda svojím krokom vyrobila väčší právny nezmysel než čo doteraz činila, a založila také právne a legislatívne vady, ktorými vytvorila gigantickú právnu zmätočnosť.

Vláda, následne parlament, touto „novelou“ založili stav, kedy potreli delenie stupňov ohrozenia zdravia, a celú ochranu, vrátane zásahov do základných práv a slobôd, zverili správnomu orgánu, rozpočtovej organizácii, právnickej osobe zriadenej pri Ministerstve zdravotníctva – Úradu verejného zdravotníctva. To však nie je možné.

Podľa stále platnej právnej úpravy je delenie stupňov ohrozenia zdravia také:

Na prvom stupni je ochrana verejného zdravia podľa predmetného zákona č. 355/2007 Z.z. rozdelená na preventívne opatrenia § 12 a opatrenia pri ohrození verejného zdravia § 48 ods. 1, vykonávacie ustanovenie § 48 ods. 4 cit. zák.

Na druhom stupni je ochrana verejného zdravia II. stupňa, t.j. mimoriadna situácia, § 48 ods. 2, podľa Zákona č.42/1994 Z.z. vykonávacie ustanovenie § 6 ods. 1.

Na treťom stupni je núdzový stav podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, vykonávacie ustanovenie čl. 5 ods. 3.

Každý z označených kódexov (zákonov) má svoje vlastné opatrenia v označených ustanoveniach (paragrafoch). **Podľa závažnosti situácie sú im dané zásahy do práv a slobôd jednotlivca a spoločnosti, a to postupom proporcionality k závažnosti**

„Novelou“ zákona došlo k tomu, že v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. g), j) Úrad verejného zdravotníctva môže svoje opatrenia podľa § 12 – preventívne opatrenia a § 48 – pri ohrození verejného zdravia vydávať aj počas krízovej situácie, t.j. núdzového stavu, čo doposiaľ nebolo (a čo malo svoj právny význam delenia stupňov ohrozenia zdravia). Úrad verejného zdravotníctva sa tak „nasilu vsunul“ niekam, kam inak nepatrí, a to do právomocí ministerstva zdravotníctva.

To, čo som vo svojom podnete vytkla, že je v rozpore so zákonom, že vydávať opatrenia Úradu verejného zdravotníctva sa v mimoriadnej situácii a núdzovom stave nedá, že to patrí členom vlády a ministerstvám, to si „dali“ do zákona „a vybavené“. Tam, kde má právomoc ministerstvo „jednoducho“ „suchli“ Úrad a súčasne to „napasovali“ na núdzový stav („kombinatorika“ nemožného) v ktorom ale núdzovom stave ani ministerstvo samotné nemá právomoc vydávať akékoľvek opatrenia.

Otázkou pre „detektíva“ tiež ostáva, ako sa „novela“ vysporiadala s Ústavným zákonom 227/2002 Z.z., ktorý s Úradom verejného zdravotníctva „popri sebe“ neráta, naopak má v sebe ústavne vymedzené **právomoci vlády**. Už len ako detail, praktickým výsledkom tejto „úpravy“ má byť to, že za núdzového stavu, kedy **koná výlučne vláda** v najväznejších opatreniach zásahov do práv a slobôd (keďže núdzový stav je vysoko vážna situácia, ktorá sa ale nezneužíva), sa budú nariaďovať preventívne opatrenia a opatrenia na ochranu zdravia.

Uvedenou právnou nezmyselnosťou došlo tiež k tomu, že sa stratil význam núdzového stavu, pokiaľ na všetkých úsekoch a so všetkými svojimi opatreniami môže „operovať“ samojedíný Úrad verejného zdravotníctva SR. Otázka času, kedy týmto „kľúčom“ všetkej právomoci v štáte bude mať **Úrad verejného zdravotníctva aj funkcie prezidenta Slovenskej republiky**.

Inak v riadnej, právne zdravej spoločnosti, ak je krízová situácia, teda núdzový stav, je skutkový stav aj skutočne vážny, aby sa vôbec vydávali preventívne opatrenia a opatrenia na ochranu zdravia správnym orgánom. Takúto právomoc má de iure iba vláda.

Predmetný návrh je účelovou **uzurpáciou moci** tam, kde ju Úrad verejného zdravotníctva SR nikdy nemal (a vecnou a právnou logikou mať nemôže), kde doposiaľ vydával nezákonné opatrenia, a kde je tento **nezákonný postup p. Mikasa a p. Matoviča, potvrdený tiež Generálnou prokuratúrou SR, potreba „zhojiť“**.

Opatrenia počas **krízovej situácie**, t.j. **núdzového stavu**, t.j. opatrenia, ktorými sa zasahuje do základných práv a slobôd, môže vydávať iba vláda !!! Nie správny orgán na úseku ochrany zdravia, ktorý je rozpočtovou organizáciou, právnickou osobou zriadenou pri ministerstve zdravotníctva.

Ak vyhláška UVZ SR č. 12, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí nepodlieha tvorbe v súlade s požiadavkami zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nemôže ísť o právny predpis, ktorý by svojimi účinkami bol normatívnym právnym aktom zaväzujúcim fyzické alebo právnické osoby na území SR. To, že všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška (§ 59b ods. 3 zákona č.355/2007 Z. z.) len dotvára právnu absurditu, pretože len samotným premenovaním opatrení na vyhlášky nie sú splnené podmienky na tvorbu vyhlášok, ktoré sú signifikantné pre ich všeobecnú záväznosť podľa zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedeného takáto vyhláška je absolútne právne irelevantná a odvolávať sa na povinnosti z nej vyplývajúce je hrubou neznalosťou Ústavy SR a ostatných právnych predpisov.

III.

Stanovisko JUDr. Marice Pirošíkovej, ktoré nám poskytla, prinášame v plnom znení:

Podľa odseku 1 článku 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu môže vláda vyhlásiť núdzový stav len za podmienky, že došlo alebo bezprostredne hrozí, že dôjde k ohrozeniu života a zdravia osôb, a to aj v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie.

Núdzový stav možno vyhlásiť len na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území. Podľa odseku 2 tohto článku možno núdzový stav vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas, najdlhšie na 90 dní.

Vláda Slovenskej republiky prijala 28. októbra 2020 uznesenie vlády Slovenskej republiky k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa článku 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. Uznesenie vlády nadobudlo účinnosť dňom vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 29. októbra 2020.

Po celoplošnom „dobrovoľnom“ testovaní je zrejmé, že vyhlásený núdzový stav pre celé územie Slovenskej republiky, ktorý má dopad na všetky sféry života jednotlivcov nachádzajúcich sa našom území, je v rozpore so zásadou proporcionality, pretože za súčasnej situácie nemožno tvrdiť, že verejný záujem na ochrane zdravia preyšuje nad uvedenými individuálnymi právami jednotlivcov.

V rámci plošného testovania uskutočneného 31. októbra 2020 a 1. novembra 2020 bolo z počtu 3 625 332 otestovaných občanov SR vyhodnotených 38.359 občanov ako pozitívnych na ochorenie COVID-19. Ide o 1,06 percenta pozitívne testovaných občanov, ktorí sú v karanténe (v 2. kole 7- 8 novembra 2020 v 45 okresoch bolo z počtu 2 044 855 otestovaných ľudí pozitívnych 13 509, čo predstavuje 0,66 percenta).

Vzhľadom na tento výsledok nie je možné dospieť k záveru, že v Slovenskej republike sú splnené podmienky odseku 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., podľa ktorého možno núdzový stav vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas. Vláda však uvedené dáta, ako aj podmienky ústavného zákona zjavne ignoruje, vyhlásený núdzový stav na celom území SR naďalej trvá a neprimerané a nezákonné zasahovanie do základných ľudských práva

a slobôd pokračuje. Vzniknuté nebezpečenstvo nemožno považovať ani za skutočné ani za bezprostredné. Ani za také, ktorého účinky zahŕňajú celý národ.

Komunity občanov, ktoré by mohli byť ohrozené, sú izolované. Nie je preto možné dospieť k záveru, že nebezpečenstvo je tak výnimočné, že bežné opatrenia alebo obmedzenia, ktoré povoľuje Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP) na ochranu bezpečnosti, zdravia a verejného poriadku, sú úplne nedostatočné. V intenciách uvedeného preto núdzový stav vyhlásený pre všetky sféry spoločenského života a na celom území SR, výrazne obmedzujúci základné práva a slobody obyvateľov SR, v teste proporcionality neobstojí.

Každá krajina má svoju vlastnú definíciu okolností, ktoré by mohli viesť k stavu núdze, ako aj postupov, ktoré treba dodržiavať, obmedzení „núdzových“ právomocí alebo práv, ktoré je možné pozastaviť. Boli však vypracované medzinárodné normy, ktoré môžu poskytnúť užitočné usmernenie.

V prípade „Lawless“ ESĽP zdefinoval pojem „verejná pohotovosť ohrozujúca život národa“ ako „výnimočnú situáciu alebo núdzovú krízu, ktorá postihuje celé obyvateľstvo a predstavuje hrozbu pre organizovaný život komunit, z ktorých sa skladá štát“. Neskôr ESĽP vo veci „Brannigan a McBride“ uviedol, že „z dôvodu ich priameho a nepretržitého kontaktu s naliehavými potrebami súčasnosti sú vnútroštátne orgány v zásade v lepšej pozícii ako medzinárodný sudca, pokiaľ ide o rozhodovanie o existencii stavu núdze a povahu a rozsah výnimiek potrebných na jeho odvrátenie.

V tejto súvislosti by sa preto mala ponechať veľká miera voľnej úvahy vnútroštátnym orgánom. Zmluvné strany napriek tomu nepoživajú neobmedzenú právomoc voľnej úvahy. Je na ESĽP, aby rozhodol, či členské štáty okrem iného prekročili rámec „rozsahu, ktorý striktné vyžaduje naliehavosť“ krízy. Vnútroštátnu mieru voľnej úvahy teda sprevádza európsky dohľad.

Bývalá Európska komisia pre ľudské práva definovala charakteristiky, ktoré musia popisovať situáciu, aby mohla byť považovaná za núdzový stav:

- nebezpečenstvo musí byť skutočné alebo bezprostredné;
- jeho účinky musia zahŕňať celý národ;
- musí byť ohrozený život organizovanej komunity;
- kríza alebo nebezpečenstvo musia byť výnimočné, to znamená, že bežné opatrenia alebo obmedzenia, ktoré povoľuje EDLP na ochranu bezpečnosti, zdravia a verejného poriadku, musia byť úplne nedostatočné. V roku 1961 už ESĽP zdôraznil, že situácia musí byť „hrozbou pre organizovaný život komunity“.

Stav núdze je teda stav, ktorý musí byť výnimočný a dočasný. Nesmie trvať dlhšie ako samotné trvanie núdze. Rovnako ako ESĽP, aj Benátska komisia zdôrazňuje, že stav núdze je možné predĺžiť iba na základe „procesu nepretržitých úvah [...], ktorý si vyžaduje neustále preskúmanie potreby núdzových opatrení“. Okrem toho je v priebehu stavu núdze nutné preukázať, že akékoľvek ďalšie obmedzenia práv sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutne potrebné, t. j. zodpovedajú naliehavej spoločenskej potrebe, pri ktorej verejný záujem prevažuje

nad záujmom jednotlivca. V opačnom prípade zásah štátu do základných ľudských práv a slobôd nemožno považovať za primeraný.

Benátska komisia, podobne ako judikatúra ESĽP, tiež poukazuje na dôležitosť zásady proporcionality. Táto požiadavka sa musí vzťahovať tak na rozhodnutia o zákaze vychádzania a ich vykonávanie a na súvisiace opatrenia, ktoré môžu mať vplyv na iné práva a slobody, ktoré môžu pozostávať z ďalších obmedzení, ktoré môžu byť uvalené na obyvateľstvo počas zákazu vychádzania, napríklad zatvorenie škôl alebo podnikov, obmedzenia poskytovania verejných služieb alebo zákazy verejných podujatí alebo bezpečnostných operácií vykonávaných v tejto súvislosti štátnymi orgánmi.

Rovnako ako samotný zákaz vychádzania, všetky tieto opatrenia musia byť primerané hrozbe a jej bezprostrednosti, nesmú trvať dlhšie ako samotná hrozba a musia sa vzťahovať iba na regióny, ktoré sú ňou postihnuté.

Stav núdze je teda stav, ktorý musí byť výnimočný a dočasný. Nesmie trvať dlhšie ako samotné trvanie núdze a nesmie sa stať trvalým. Rovnako ako ESĽP, aj Benátska komisia zdôrazňuje, že stav núdze je možné predĺžiť iba na základe „procesu nepretržitých úvah [...], ktorý si vyžaduje neustále preskúmanie potreby núdzových opatrení“.

Vzhľadom na výsledky prvého, ako aj predbežné výsledky druhého kola testovania nie sú v Slovenskej republike splnené podmienky ústavného zákona, podľa ktorého možno núdzový stav vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas. Pretrvávajúce zásahy do základných ľudských práv a slobôd sú v rozpore s ústavným zákonom, ako aj s medzinárodnými štandardami, pretože nespĺňajú podmienku primeranosti, t.j. nezodpovedajú naliehavej spoločenskej potrebe, pri ktorej verejný záujem prevažuje nad záujmom jednotlivca.

Vláda by mala konať, pretože v opačnom prípade hrozí podávanie sťažností na ESĽP, keďže jednotlivci nemajú k dispozícii, pokiaľ ide o vzniknutú situáciu, žiaden účinný prostriedok nápravy.

IV.

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V prípade príchodu polície predložiť túto právna analýzu, a argumentovať s tým, že Vyhláška, ktorou sa obmedzujú prevádzky je nezákonná, nulitná. V prípade uloženia pokuty, nezaplatiť, trvať na doručení písomného rozhodnutia o uložení pokuty v priestupkovom konaní. Následne podať opravný prostriedok a k bude doručená pokuta, ak neuspeje tak kvalifikovaná správna žaloba na príslušný krajský súd. Pozor povinné zastúpenie advokátom.

Upozorniť policajtov slušne, že prekročujú svoje právomoci, čo môže mať trestnoprávne následky, že páchajú trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysle ust. § 326 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Zároveň im podotknúť základnú právnu zásadu **ignorantia juris non excusat** (neznalosť práva neospravedlňuje), ktorá znamená, že neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje a nevyvíňuje z právnej zodpovednosti za jeho porušenie. Ani

negatívny právny omyl (páchateľ nevie, že konanie je trestné), ktorý spočíva v neznalosti alebo v mylnom výklade trestnoprávnych noriem alebo mimotrestných právnych noriem relevantných pre trestnoprávne posúdené konania páchatel'a neospravedľňuje a neliberuje z trestnej zodpovednosti. Opísať si služobné číslo konajúcich policajtov a celú situáciu zdokumentovať. Následne čakať, čo sa bude ďalej konať a kontaktovať nejakú advokátsku kanceláriu (napr. JUDr. Krajníkovú). Konať rozvážne, slušne nestresovať sa. Pravda zvíťazí.

S úctou